

Ordføreren (A. Christensen): Den nu gældende Lov for Borgerrepræsentantvalg i Kjøbenhavn er af 23de December 1865. Den bestemmer i sin § 1, at Valgret til Borgerrepræsentantskabet i Kjøbenhavn tilkommer samtlige de Beboere af Staden, som ere i Besiddelse af de for Valgbarhed til Rigsdagens Folketing foreskrevne Betingelser, og som paa den Tid, Valglisten affattes, ere bosatte samstedt og ved sidste Ansættelse til Indkomstskat have været ansatte til en Indtægt af 1,000 Kr. Loven bruger ikke udtrykkelig de Ord, jeg bruger her: „ansatte til en Indtægt af 1,000 Kr.“, idet den benytter nogle andre efter Indkomstskatteloven afpassede Udtryk, men Meningen er den samme. Jeg vil forudskikke nogle Ord om, hvorledes Indtægtsskatten er ordnet her i Staden Kjøbenhavn, og jeg skal da bemærke, at den ringeste skattepligtige Indtægt er 800 Kr., den næste skattepligtige Indtægt er 1,000 Kr., derefter er det 1,200 Kr. stigende med 200 Kr. — eller, da Loven blev given, 100 Rdl. — op til 2,400 Kr., hvor først den fulde Skatteydelse træder i Kraft med, som det nu er, 3 pCt., medens den for de lavere Skattesatser er stærkt beskaaret og indskrænket. Man skal altsaa for at kunne vælge til Borgerrepræsentantvalg her i Kjøbenhavn være bosat her, opfylde Betingelserne for at have Valgbarhed til Folketinget og være ansat til en Indtægt af mindst 1,000 Kr. Det falder nu straks i Øjnene, at der ved denne Bestemmelse er sket en positiv Udelukkelse til forskellige Sider. For det første er Minoriteten ganske udelukket, idet Valget er et Majoritetsvalg i samtlige Kredse, hvis Stemmer tælles sammen saaledes, at Minoriteten bliver ganske uden Betydning for Valget. En eller to Stemmer over Halvdelen vil være i Stand til at besætte samtlige Pladser. Dette skulde søges ændret gennem Forholdstalsvalg. Det andet Punkt, hvorpaa der gøres Uret, er mod en stor Mængde Skatteborgere, som ere ansatte til at svare Skat og ogsaa svare Skat, nemlig alle dem, som svare Skat af den laveste Skatteindtægt; 800 Kr., og det er en saa stor Del af Byens Skatteborgere, at det vel er $\frac{1}{3}$ af dem alle sammen. De ere udelukkede ved Bestemmelsen i Lovens § 1. Det tredje Punkt, hvorpaa der gøres Uret, er, at kun Mænd kunne vælge, og kun Mænd kunne komme til Valg, idet man skal opfylde Betingelserne for at have Valgbarhed til Folketinget. De tre Punkter, Beskyttelse af Minoriteten, Beskyttelse af alle Skattebor-

gere og Beskyttelse af Kvinderne, er det, som mangler i den nuværende Borgerrepræsentantvalglov, og det er Mangler, som meget hurtigt bleve opdagede og paatalte, efter at Loven var emaneret.

Jeg har i Arkivet gennemgaaet hele denne Sags Historie, og det er en sand Labyrinth at komme igennem. Allerede i Aaret 1871 har man forsøgt at raade Bod paa Manglerne, og siden er man hvert Aar bleven ved undertiden med et, undertiden med flere Forslag lige til det nuværende Øjeblik. Jeg skal søge saa kort som muligt at referere Sagens Forhistorie. Allerede i 1871 opstilledes der to Forslag. Det ene blev opstillet af daværende Folketingsmand Kofod og gik ud paa at udvide Valgretten til alle, som ere valgbare til Folketinget, naar de vare ansatte til at svare Skat af mindst 100 Rdl. — det svarer til, hvad jeg før sagde, og som jeg senere vil kalde for 800 Kroners-Mændene. Altsaa, Kofod vilde have Valgretten udstrakt til alle, som ere ansatte til Indkomstskat. Samme Dag blev der fremlagt et Lovforslag af daværende Folketingsmand C. V. Rimestad; det gik ud paa omtrent det samme i en anden Redaktion. Han fordrer Valgret for alle, der ere valgbare til Folketinget, naar de ere bosatte her og her ansatte til Skat. Rimestads Forslag blev vedtaget af Folketinget, blev sendt op til Landstinget og der slaaet ihjel ved en Dagsorden. 1879 fremkom daværende Repræsentant for Horsens, Fred. Bajer, med et Forslag om Indførelse af Forholdstalsvalgmaaden, uden at forandre Bestemmelserne om Skattecensus; han gentog Forslaget i 1880, og da blev det vedtaget af Folketinget, opsendt til Landstinget, hvor det blev modtaget og affærdiget med en Dagsorden. Saa skete der imidlertid noget, der havde Betydning for Sagen i en Retning, nemlig over for Kvinderne. Det var, at daværende Justitsminister Nellesmann fremkom med og fik gennemført som Lov i Rigsdagen Forslag om de kommunale Anliggender paa Island. Det var Loven af 12te Maj 1882, der udvider Stemmeretten til at gælde Enker og ugifte, selvstændige, erhvervsdrivende Kvinder paa Island. Derved faar Bevægelsen jo ny Vind i Sejlene her i Moderlandet, idet man ikke kunde gøre sig klart, at de islandske Kvinder skulde være kvalificerede til en Ret, som deres Søstre her i Moderlandet ikke kunde faa. 1886 fremkom der et Regeringsforslag om ny Valgkredse til Borgerrepræsentantvalgene. Det blev vedtaget af Landstinget, kom her ned til